

idees

El Grec,
salvatXAVIER
Bru de Sala

No en tindrem mai prou, de festivals. La nòmina s'expandeix com un acordió i, rècords d'assistència que fulminen rècords, el públic s'amplia a un ritme encara més alt. Fins no fa gaire, l'estiu era un desert amb algun oasi empordanès -Peralada, Cap Roig, Torroella...-. D'aquells brots verds hem passat a la frondositat dels boscos, i ves que no arribem a selva *selvaggia e aspra e forte* i comencin a sorgir municipis que, per atreure els que prefereixen el rauc de les granotes, es declarin lliures de festivals.

No serà el cas de la ciutat de Barcelona, que acaba d'estrenar un Grec de transició, des de la inanitat a la personalitat, des d'un capriciós campí qui pugui a uns clars principis amb sentit. Per desgràcia amb els anys, el Grec s'havia convertit en una quarta finestra on trucar a la recerca d'un pesic o complement de subvenció. Si tocava, tocava. També en un logo indiscriminat i obligatori per a les sales, si no volien abaixar la cortina a mitja primavera. També en una selecció arbitrària del director de torn que desmereixia severa-

El director del festival d'estiu, Francesc Casadesús, domina programa i discurs

ment, i molt, el prestigi de la marca Barcelona.

No tan sols per mèrit sinó també per fortuna, **Francesc Casadesús** va guanyar, amb projecte propi, el concurs per proveir plaça de director. **Casadesús** és un dels millors, un **Alex Rigola** més adaptable a les circumstàncies i a les exigències de l'entorn però no menys innovador

i ambiciós. La seva cartografia és mil·limètrica. Els fulls de ruta per convertir el garbuix del Grec en un poliedre han començat a revelar-se potents tot just esbossats. No es tracta de compartimentar entre l'entreteniment i l'avantguarda. Tampoc de sumar coses que hem de veure amb coses que no veuríem i cosetes que ens recomana el director. És molt més subtil que un còctel. Com **Manuel Borja-Vilell** en el seu terreny o **Salvador Sunyer** a Girona, **Casadesús** domina els dos ingredients bàsics: programa i discurs. ≡

30è ANIVERSARI D'UN FILM INNOVADOR

La Fundació Miró revisita el clàssic 'The way things go'

► La mostra encara l'obra de Fischli i Weiss amb altres de joves creadors

JULIO CARBÓ

►► 'One step closer to the finest starry sky there is', la proposta del comissari Serafín Álvarez per a l'exposició 'The way things go'.

NATÀLIA FARRÉ
BARCELONA

Rodes, bosses d'escombraries, escales, espelmes, bidons, gasolina... i un munt més de materials i objectes d'ús quotidià reaccionant en cadena en un magatzem. Trenta minuts de pel·lícula en un pla seqüència fals (en realitat almenys hi ha 20 talls), perfectament coreografiats i

en els quals tot passa en una acció de causa-efecte. Cadascun dels objectes s'activa per la reacció del que el precedeix i aquest al seu torn acciona el que el segueix. És *The way things go*, una peça que els suïssos Peter Fischli i David Weiss van trigar dos anys a construir i que van presentar a la Documenta 8 de Kassel (Alemanya) el 1987, on va tenir un gran èxit. Des d'aleshores, s'ha convertit en una

obra clàssica de l'art contemporani. Fins a l'1 d'octubre que ve es pot veure a l'exposició gairebé homònima (*The way things do*) amb què la Fundació Miró celebra el 30è aniversari de la seva creació.

En el seu moment, va ser una peça «trencadora, innovadora i molt influent». En una escena dominada per la pintura (Julian Schnabel feia *plate paintings* i Anselm Kiefer es de-

dicava a la matèria, per exemple), la seva proposta «fora del que és corrent» va ser totalment «inesperada i sorprenent», explica Martina Millà, comissària de la mostra juntament amb Serafín Álvarez. Tres dècades després, la peça permet la lectura històrica que dona la perspectiva del temps passat i que Millà resumeix en «una síntesi de l'art del segle XX». Per a la comissària, en la pel·lícula es

pot veure l'art dels «matèrics, el vesant espiritual de l'art, els geomètrics, l'art *povera*, les escultures dinàmiques... Recull molts elements».

L'OBJECTE COM A ARGUMENT // La projecció de la pel·lícula permet reflexionar sobre la dècada dels anys 80, una època frontissa i inici de moltes coses que encara perduren, com el *boom* del mercat de l'art i la promoció de grans noms de la creació. Aspectes que Fischli i Weiss recullen en la peça amb molta ironia i sensibilitat. Però la seva exposició és també una oportunitat perquè les noves generacions, artistes que naixien en aquell moment i que per tant no van viure la dècada dels 80, reflexionin sobre els esdeveniments a partir d'una relectura de *The way things go*. Així que la mostra inclou, a més a més de la cinta clàssica, tres projectes de quatre artistes joves que no són tant una revisió de la pel·lícula com una investigació conceptual sobre ella amb els objectes, «entesos en un concepte ampli i no jeràrquic», a parer d'Álvarez, com a protagonistes.

La cinta, presentada a la Documenta 8 de Kassel el 1987, va ser «trencadora i molt influent»

El comissari és l'autor d'una de les tres instal·lacions: *One step closer to the finest starry sky there is*, una massa esfèrica de quatre metres de diàmetre inspirada en el videojoc *Katamari damacy* i realitzada acoblant milers d'objectes de marxandatge de relats de ciència-ficció, des de *Star Wars* fins a *El senyor dels anells*. Una «mirada objectual» del film homenatjat, segons el parer de l'artista i comissari. Cap a la tradició mira la instal·lació *Mountain plain mountain* de Daniel Jacoby i Yu Araki, que té al *ban'ei*, unes antigues carreres de cavalls del Japó, i l'última pista on se celebren, a Obihiro, com a argument. «Tot el que envolta aquest esport pot llegir-se com un ecosistema propi d'elements encadenats, el mateix que a *The way things go*», apunta Álvarez. I «la causa efecte», a més de «l'estructura d'objectes i accions concatenades», és el que uneix *Leak*, el treball presentat per Cécile B. Evans, amb l'obra de Fischli i Weiss. ≡